

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Ministr vnitra
Ing. Martin Pecina,

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: ..... 31. 7. 2013 .....
podpis: ..... J. Dabas .....
MBA

V Praze dne 23-07-2013
Č.j.: MV-66661-4/VS-2013

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0083r

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal

– Vietnam, státní občan Vietnamu, trvale bytem
(dále jen „žadatel“), zastoupený
(dále jen „zmocněnec“), rozhodnutí
Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, ze dne 12.4.2013, čj. VS-1694/53/2-2008, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

Odůvodnění

I.

Ministerstvo vnitra zahájilo dne 30.7.2012 správní řízení o žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“). Jedná se o druhou žádost. První žádosti z roku 2009 nebylo vyhověno pro nesplnění podmínek podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona o státním občanství.

Žadatel je státním občanem Vietnamu. Trvalý pobyt na území České republiky mu byl povolen od 2.7.2003. Žadatel je svobodný a bezdětný.

Podle výpisu z evidence Rejstříku trestů nebyl žadatel v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin. Tím splňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o státním občanství.

Žadatel prokázal znalost českého jazyka v souladu s vyhláškou č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro pokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství. Splnil tak podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) zákona o státním občanství.

Vypraveno dne:

23-07-2013

JMD
L. Dabas (zmocněnec) M.A.

V průběhu správního řízení o žádosti Ministerstvo vnitra zjistilo, že žadatel nesplňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství, tj. nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky. Ke dni podání žádosti má žadatel po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt na území České republiky, ale po tuto dobu, tj. pěti let předcházejících dni podání žádosti se na jejím území převážně nezdržuje.

Žadatel dále nesplňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť neplnil povinnosti vyplývající ze zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, dále ze zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (nehradil včas a ve správné výši pojistné na veřejné zdravotní pojištění, za což mu bylo vyměřeno penále) a ze zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) (nenahlásil cizinecké policii svůj dlouhodobý pobyt v zahraničí a dále také včas neoznámil změnu platnosti cestovního dokladu). Žadatel požádal o prominutí splnění těchto podmínek podle ustanovení § 11 odst. 1 a 4 zákona o státním občanství.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí žádosti nevyhovělo. Odůvodnilo to tím, že státní občanství je definováno jako trvalý vztah mezi fyzickou osobou a státem. Trvalost tohoto vztahu je dána plnou integrací takové osoby ve společnosti. Tato integrace je charakterizována vazbami rodinnými, sociálními, pracovními a v neposlední řadě i dodržováním právního řádu státu, o jehož státní občanství tato osoba žádá. Podle zákona o státním občanství ji nemusí být státní občanství uděleno, a to ani v případě, že shora uvedené zákonné podmínky splňuje. Ministerstvo vnitra, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokládá splnění těchto podmínek za základní předpoklad pro kladné vyřízení žádosti, po kterém následuje fáze správního uvážení, kdy je třeba žádost individuálně, řádně a spolehlivě posoudit při respektování účelu zákona o státním občanství a mezí, které stanoví. Ministerstvo vnitra splnění těchto podmínek podle ustanovení § 11 odst. 1 a 4 zákona o státním občanství neprominulo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12.4.2013, čj. VS-1694/53/2-2008 žadatel podal prostřednictvím zmocněnce včasný rozklad. Uvedl, že v celém průběhu řízení o žádosti maximálně spolupracoval, snažil se co nejvíce doplňovat požadované písemnosti za účelem objektivního posouzení žádosti. Namítá, že důvody pro zamítnutí jeho druhé žádosti jsou identické jako v případě první žádosti. K pobytu ve Velké Británii doslovně uvedl: „Můj pobyt ve Velké Británii měl čistě jen

studijní důvody. Státisíce lidí po celém světě migrují za vzděláním do nejrůznějších destinací na naší planetě. Je to přirozený multikulturní jev. To, že má občan v nějaké zemi povolen trvalý pobyt a v jiné zemi studuje, to samo o sobě neznamena, že hrubým způsobem narušuje podmínky pro „převážné se zdržování po dobu nejméně pěti let „ na území ČR. V této souvislosti bych rád zdůraznil, že po dobu mého pobytu ve Velké Británii jsem tam n i k d y nebyl trestně stíhán ani jinak sankcionován.“. K plnění povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění žadatel uvedl, že veškeré sporné otázky stran Všeobecné zdravotní pojišťovny má beze zbytku splněny ke dni podání žádosti. Uvedl také, že důvodem jeho žádosti je upřímná snaha se co nejvíce začlenit do české společnosti a být jejím plnohodnotným členem.

III.

O rozkladu rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra ve smyslu ustanovení § 89 správního řádu posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni. Ministr vnitra konstatoval, že postup Ministerstva vnitra byl věcně správný a napadené rozhodnutí je v souladu se správním řádem a zákonem o státním občanství.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 26.9.2012 správní řízení o žádosti přerušilo a předvolalo žadatele, aby se dne 7.11.2012 dostavil na jednání na Ministerstvo vnitra a přinesl s sebou listiny, které v tomto usnesení označilo. V usnesení Ministerstvo vnitra dále v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení podle ustanovení § 44 správního řádu a § 10 zákona o státním občanství. Žadatel byl poučen, že podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení a vyjádřit ve správním řízení své stanovisko, respektive vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a to až do doby jeho vydání. Žadatel byl rovněž poučen o možnosti zvolit si zmocněnce ve smyslu ustanovení § 33 správního řádu a o následcích nedostavení se k jednání na Ministerstvo vnitra a nedodání předmětných dokladů, tj. možnosti zastavení řízení o žádosti ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Z důvodu hospitalizace v nemocnici ve Vietnamu požádal žadatel prostřednictvím zástupce, pana Jiřího Vorlíka, o stanovení nového termínu jednání na Ministerstvu vnitra. Ministerstvo vnitra na tuto skutečnost reagovalo usnesením ze dne 16.1.2013, kterým řízení o žádosti přerušilo a stanovilo nový termín jednání na Ministerstvu vnitra, a to na 4.2.2013. Opětovně poučilo žadatele o jeho právech a povinnostech podle správního řádu a označilo listiny, které má žadatel předložit, aby o žádosti mohlo být rozhodnuto. Žadatel se dne 4.2.2013 dostavil na Ministerstvo vnitra společně se zmocněncem. O jednání byl sepsán protokol, který je součástí spisu.

V daném případě při posuzování žádosti ministr vnitra i rozkladová komise ministra vnitra vycházel především z čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Zákon o státním občanství obsahuje ustanovení, jež upravují způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být cizinci státní občanství České republiky uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti, např. otázky plnění povinností vůči České republice, a zejména dodržování právních předpisů. Z těchto skutečností vychází rozhodnutí jak Ministerstva vnitra, tak i ministra vnitra. Znamená to tedy, že ani osobě, která o státní občanství České republiky požádá a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou, ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují jiné zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí, osobě žádající o státní občanství vyhovět.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na vysvětlující zprávu k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), kde se uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení posuzována existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství. Je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení vychází ze skutečností

každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nejde jen o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

IV.

Ministr vnitra a rozkladová komise ministra vnitra rozkladem napadené rozhodnutí znovu posoudili z hlediska splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky, o které žadatel požádal. Konstatovali, že není splněna podmínka ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona o státním občanství. Ztotožnili se s důvody zamítnutí žádosti uvedenými v napadeném rozhodnutí Ministerstva vnitra a v plném rozsahu na ně odkázali. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že žadatel se opakovaně a dlouhodobě zdržoval v zahraničí. Tuto skutečnost sám žadatel potvrdil, a to do protokolu na jednání u Ministerstva vnitra dne 4.2.2013. Uvedl, že se v zahraničí zdržoval z důvodu studijních, a to nejprve v rámci studia aplikace informačních technologií na English College London (od července 2007 do července 2009) a přípravného kurzu anglického jazyka na Regal Internacional College (od října 2009 do října 2010). Po uvedené dobu se na území České republiky zdržoval maximálně 1 měsíc v roce, někdy to mohlo být i 1 týden. Zmocněnec k tomu uvedl, že potvrzení o studiu ztratil a žadatel doplnil, že o něj požádal dotčené školy, avšak bez jejich odezvy. Potvrzení proto nahradil čestným prohlášením ze dne 31.1.2013 a prostou kopií cestovního dokladu. Ověřením v cestovním dokladu bylo zjištěno, že žadatel získal britské vízum dne 3.7.2007 s platností do 3.1.2008, další vízum od 28.1.2008 do 30.9.2008 a od 18.11.2008 do 30.11.2009. O vízum do října 2010 žadatel již nepožádal. Žadatel uvedl, že ve Vietnamu byl v období posledních pěti let celkem 3x, naposled to bylo po dobu 8 měsíců, kdy doprovázel otce pro účely překladu z angličtiny. Do České republiky se vrátil v prosinci 2012.

V kontextu těchto skutečností a předložených listin rozkladová komise ministra vnitra i ministr vnitra mají za prokázané, že žadatel s ohledem na délku pobytu mimo území České republiky, kde má povolen trvalý pobyt, nesplnil ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství. Ke dni podání žádosti se žadatel po dobu nejméně pěti let povoleného trvalého pobytu na území České republiky na něm fakticky nezdržoval.

V této souvislosti ministr vnitra odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.3.2013, sp. zn. 3A 57/2010, kde je uvedeno: „Ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství vymezuje posuzované období časovým údajem „má“ (nikoliv „měla“) na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolený trvalý pobyt. Z uvedeného je zřejmé, že rozhodujícím posuzovaným obdobím je pětileté období předcházející dni podání žádosti, které se

vždy musí promítnout do posouzení konkrétního případu. Pokud však indicie získané v rámci tohoto časového úseku nejsou dostatečně vypovídající pro závěr o splnění této podmínky, je v dispozici správního orgánu, aby vzal v úvahu delší časový úsek předcházející dni podání žádosti než pětiletý, avšak vždy musí být v časové linii navazující na zákonem stanovené pětileté období a jeho délka musí být zvolena a odůvodněna správním orgánem tak, aby vylučovala pochybnosti o libovůli volby správního orgánu.“. Městský soud v Praze v tomto rozsudku dále uvádí: „Smyslem institutu občanství je ... posoudit, zda žadatel o státní občanství má k zemi, ve které o toto občanství žádá, hlubší faktický vztah, nikoliv jen vztah formální. O formální vztah se může jednat také právě tehdy, když žadatel má sice na území státu povolen pobyt, ale převážně se zde nezdržuje.“. Dále Městský soud v Praze v dotčeném rozsudku uvedl: „Délka a konzistence skutečného pobytu na území České republiky je důležitým ukazatelem toho, zda danou osobu s Českou republikou pojí či nepojí bližší vztah.“.

Splnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství je třeba rovněž posuzovat jako výchozí a základní předpoklad pro završení komplexní integrace žadatele do české společnosti, tj. integrace rodinné, sociální a pracovní. Rozkladová komise ministra vnitra ani ministr vnitra neshledali důvody, pro které by žadateli mohlo být splnění této podmínky prominuto.

Ministr vnitra neshledal důvody ani pro prominutí splnění podmínky ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Žadatel řádně a včas nehradil pojistné na veřejné zdravotní pojištění. Dlužné částky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění dosahovaly ke dni 6.11.2012 částky 27 000 Kč a na penále částky 5 234 Kč. Na úseku pobytového režimu se žadatel dopustil přestupku v roce 2008, kdy porušil ustanovení § 157 odst. 1 písm. t) zákona č. 326/1999 Sb. tím, že včas neoznámil změnu platnosti cestovního dokladu, učinil tak až na upozornění Ministerstva vnitra v průběhu řízení o žádosti. Tato skutečnost vyplývá z protokolu z jednání na Ministerstvu vnitra dne 4.2.2013, který je součástí spisu. Z protokolu rovněž vyplývá, že žadatel na území České republiky nikdy nepracoval, pouze pomáhal otci v jeho podnikání (velkoobchod s potravinami a textilem na základě živnostenského listu). Za tuto pomoc od otce dostával 10 000 Kč měsíčně. Žadatel uvedl, že se nepodílí na úhradě nájemného, pojistného na veřejné zdravotní pojištění. Tyto úhrady zabezpečuje otec. Matka je v domácnosti, k tomu předložil její četné prohlášení. Žadatel do protokolu prohlásil, že v České republice nikdy nepodnikal, a to ani prostřednictvím právnické osoby, nikdy nepracoval a nebyl veden na úřadu práce. Bratr rovněž nepracuje. Na dotaz, jak se daří otci financovat výdaje rodiny z vykazovaných příjmů z doložených daňových přiznání, žadatel odpověděl, že neví. S ohledem na tyto skutečnosti rozkladová komise i ministr vnitra dospěli k závěru, že u žadatele nemohla být konstatována úplná pracovní integrace v české společnosti a rovněž dostatečná transparentnost jeho příjmů.

Podmínky spočívající v plnění povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění a pobytového režimu v rámci řízení o žádosti jsou posuzovány především v širším časovém kontextu, tj. od doby, kdy byl žadateli povolen trvalý pobyt na území České republiky až do doby vydání meritorního rozhodnutí ve věci, nikoliv ad hoc, tj. k době podání žádosti a rozhodnutí o ní. Jsou podmínkami, které se hodnotí u žadatele v rámci jeho integrace do české společnosti, jež zahrnuje jeho vazby nejen rodinné, sociální, pracovní, ale také dodržování právního řádu státu, o jehož státní občanství žádá. Ministr vnitra se domnívá, že nelze zcela objektivně namítat případnou libovůli Ministerstva vnitra při hodnocení závažnosti žadatelova pochybení v minulosti v souvislosti s plněním dotčených povinností, neboť žadatel relevantním způsobem neodůvodnil a nedoložil listinnými ani jinými vhodnými důkazními prostředky skutečnosti, proč neplnil povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění a pobytového režimu. Ministr vnitra se domnívá, že je naopak žádoucí a nutné splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky hodnotit v delším časovém kontextu a vazbách v rámci jeho komplexní integrace do české společnosti. Tímto lze objektivizovat nezpochybnitelnost daného rozhodnutí ve věci. K tomu vybízí i charakteristika státního občanství, jako trvalého svazku mezi fyzickou osobou a státem, kdy trvalost tohoto vztahu je dána v delším časovém období plnou integrací žadatele o státní občanství do české společnosti. Proto nelze ke skutečnostem v rozkladu uvedeným, přihlídnout jako k důvodům pro prominutí splnění těchto podmínek. V daném případě se jednalo o prokázané porušování povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění a pobytového režimu. Ministr vnitra ve shodě s Ministerstvem vnitra se domnívá, že žadatel by měl vzhledem k dlouhodobému povolenému trvalému pobytu na území České republiky, tyto povinnosti mít osvojené a řádně je plnit. Proto se ministr vnitra, shodně s názorem rozkladové komise, přiklonil k tomu, aby byl žadateli poskytnut určitý čas k dostatečnému seznámení se s těmito povinnostmi a jejich osvojení tak, aby je plnil.

Ministr vnitra s ohledem na nesplnění podmínky podle stanovení § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona o státním občanství neprominul podmínku uvedenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství.

Vzhledem k tomu, že z podaného rozkladu nevyplývaly nové, právně významné skutečnosti, které by mohly mít vliv na zrušení napadeného rozhodnutí a nebyly žadatelem uplatněny relevantní námítky, ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozhodl rozklad zamítnout.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

